

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТУ СХІДНОЇ ТА СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології**

Курсова робота
з японської філології
на тему:

СПЕЦИФІКА ЖІНОЧОГО ТИПУ МОВЛЕННЯ В ЯПОНСЬКІЙ МОВІ

Студентки групи Яп07-21
факультету східної і слов'янської філології
денної форми навчання
Освітньої програми:
Японська мова і література та переклад,
Західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.069 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – японська
Гесць Ангеліни Володимирівни

Науковий керівник:
Доцент Наумова Юлія Станіславівна

Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

Зміст

Вступ.....	3
 РОЗДІЛ 1 ГЕНДЕРНА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ	
МОВИ.....	5
1.1. Історичні передумови появи та розвитку жіночого мовлення.....	5-7
1.2. Жіноче та чоловіче мовлення в японській мові.....	7-10
1.3. Соціальне становище, як основний фактор розвитку жіночого мовлення.....	11-13
Висновок до розділу 1.....	14-16
 РОЗДІЛ 2 ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЖІНОЧОГО МОВЛЕННЯ В ЯПОНСЬКІЙ МОВІ.....	
2.1. Ввічливість жіночої мови в японській мові.....	17-19
2.2. Граматичні конструкції ввічливості.....	19-22
2.3. Вираження емоцій та настрою.....	22-25
2.4. Фонетичні особливості мовлення.....	25-27
2.5. Лексичні особливості мовлення.....	27-29
2.6. Особові займенники.....	29-31
Висновок до розділу 2.....	32-34
ВИСНОВОК.....	35-36
Анатоція.....	37
Список використаної літератури.....	38

Вступ

В сучасному світі стає все більш актуальною проблема рівності статей та боротьба за права жінок. У цьому контексті, вивчення та дослідження специфіки жіночого мовлення в японській мові є важливим та актуальним завданням. Японія – це країна, де існують стереотипи щодо поведінки та мовлення жінок, а це може вплинути на їх соціальний статус. У сучасному японському суспільстві жіноче мовлення набуває все більшого значення, оскільки жінки стають впливовими особистостями у різних сферах діяльності. З'являються нові стереотипи і уявлення про жіноче мовлення, які пов'язані з їхньою позицією в суспільстві.

Вивчення жіночого мовлення в японській мові важливо з багатьох причин. По-перше, це дає можливість краще зрозуміти японську культуру, її соціальні та культурні норми, що відображаються в мовленні. По-друге, це допомагає уникнути неправильного сприйняття та використання мовлення жінок у комунікації з представниками японської культури. По-третє, вивчення специфіки жіночого мовлення дає навички більш повноцінного розуміння мови.

Актуальність теми "Специфіка жіночого типу мовлення в японській мові" полягає в тому, що у сучасному світі стає все більш актуальною проблема рівноправності чоловіків і жінок. Зокрема, це стосується мовленнєвої поведінки жінок, яка може відрізнитися від мовлення чоловіків, а також мати свої особливості в різних культурах. Тому, вивчення специфіки жіночого мовлення в японській мові є важливим напрямком дослідження, яке може допомогти зрозуміти мовленнєві особливості жінок в японському суспільстві.

Метою роботи є вивчення особливостей жіночого мовлення в японській мові, виявлення його спільних рис та відмінностей в порівнянні з загальним мовленням японців, а також соціальні, культурні та історичні чинники, що впливають на формування жіночого мовлення в Японії.

Об'єкт дослідження курсової роботи - це жіноче мовлення в японській мові.

Предметом дослідження є специфіка жіночого мовлення в японській мові, його особливості та характеристики. В рамках дослідження буде проаналізовано специфіку вживання мовних засобів жінками, зокрема, в контексті спілкування з іншими жінками та з чоловіками. Також будуть розглянуті культурні та соціальні аспекти, що впливають на формування жіночого мовлення в японській мові.

Матеріалом дослідження курсової роботи є різноманітні граматичні конструкції та лексичні одиниці, які використовують представниці жіночої статі в їх повсякденному мовленні. А також результати соціолінгвістичного анкетування та спостереження за комунікативною поведінкою жінок в різних ситуаціях. Крім того, у дослідженні можуть бути використані матеріали попередніх досліджень з даної теми.

Методами дослідження є описовий та порівняльний.

Наукова новизна полягає в тому, що питання вивчення специфіки жіночого мовлення є актуальним у сучасному світі, а також де питання гендерної рівності набуває все більшого значення. Дослідження жіночого мовлення в японській мові відкриває можливості для більшого розуміння історії та культури Японії, а також для кращого розуміння сучасних проблем гендерної рівності в цій країні.

Практичне значення дослідження полягає в тому, що вивчення специфіки жіночого мовлення може бути корисним у різних сферах життя. Наприклад, вивчення різних стилів мовлення жінок може допомогти у підвищенні ефективності комунікації між представниками різних культур та націй.

РОЗДІЛ 1 ГЕНДЕРНА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ МОВИ

1.1. Історичні передумови появи та розвитку жіночого мовлення

Історія розвитку японського жіночого мовлення налічує понад 1000 років. Жіноче мовлення в Японії має свої історичні передумови, які пов'язані з традиційними стереотипами щодо ролі жінок у японському суспільстві. У минулому жінкам в Японії було відведено роль домогосподарки, яка мала забезпечити затишок і комфорт у домі для чоловіка і дітей. У зв'язку з цим, жіноче мовлення було суттєво відмінним від чоловічого, оскільки жінки, зазвичай, не відвідували школу, а знання японської мови передавалися від матері до дочки у процесі повсякденного спілкування. Через це, жінки використовували специфічний спосіб мовлення, який відповідав їхньому соціальному статусу. Наприклад, вони використовували ввічливі форми мовлення для звернення до чоловіків і старших осіб, що було вважалось нормою поведінки для жінок.

Жіноче мовлення в Японії має довгу історію, яка сягає самого початку розвитку японської культури. У середньовіччі, у період *Нара (710-794 pp.)* та *Хейан (794-1185 pp.)*, жінки мали обмежені можливості отримання освіти, і тому були менш активні в громадському житті. Однак існували винятки, такі як імператриці та імператриці-матері, які займали важливі політичні посади і змушені були вести відкрите і ефективне мовлення.

У період *Едо (1603-1868 pp.)* жінки мали обмежені можливості для розвитку інтелектуальних здібностей. Ідеологія 女論 "онна-рон" (жіноча думка), стверджувала, що жінки мають займатися тільки домашніми справами та розмовами зі своїми рідними і друзями. Однак у середині Едо-періоду виникла нова тенденція, пов'язана з розвитком національної літератури. Були створені романи та оповідання, героїні яких були досить активними та самостійними жінками, які відстоювали свої права та свободу. Після реставрації *Мейдзі (1868-*

1912 pp.) японське суспільство стало прогресивнішим та змінилося ставлення до жінок. Було засновано перші жіночі університети та коледжі, що дало можливість жінкам отримувати вищу освіту та займати важливі посади у суспільстві. У цей період жінки почали відчувати потребу відстоювати свої права та свободу відповідним мовленням, яке відрізняється від традиційного.

Разом із змінами в законодавстві, щодо статусу жінок та зростанням жіночої активності в громадському житті, жінки стали активніше використовувати грамотність та публічне мовлення для висловлення своїх поглядів та боротьби за свої права. У 20 столітті, після Другої світової війни, жіноче мовлення стало ще більш активним та різноманітним. З'явилися жіночі організації, газети та журнали, що пропагували жіночі погляди та інтереси. Крім того, в японському кіно та літературі з'явилися нові образи жінок, які відображали інші ролі жінки в суспільстві. У середині 20 століття, під час другої світової війни та після неї, жінки в Японії відіграли значну роль у відновленні економіки та культурного життя країни. Вони стали більш активними в політиці, освіті та інших сферах суспільного життя. Однак, ця активність жінок не відразу знайшла своє відображення у мовленні.

Після війни японське суспільство дуже швидко змінювалось. Головним «генератором» нових слів стали жінки. Жінки отримували більше можливостей для навчання, працевлаштування та виразу своїх думок. Проте, у зв'язку з традиційними гендерними стереотипами, які довго присутні в японському суспільстві, було складно для жінок знайти свій голос у мовленні. Також варто зазначити, що вплив західної культури на Японію в 20 столітті також сприяв розвитку жіночого мовлення. Зокрема, ідеї фемінізму та гендерної рівності, які стали більш поширеними в західних країнах, знайшли своє відображення в японському суспільстві та мовленні.

У 20-ті роки 20 століття на підтримку жінок-емансипаторів з'явилася нова газета "せいと". Ця газета була спрямована на розвиток жіночої свідомості та викликала жінок до боротьби за свої права. Її редактори вірили, що зміна мовлення може сприяти зміні соціального статусу жінок в Японії. У 1920-х роках жіночі газети та журнали стали з'являтися все частіше, а жінки отримували можливість писати на різноманітні теми та відстоювати свої права.

У другій половині 20 століття, з підвищенням рівня освіти та зростанням кількості жінок на ринку праці, жіноче мовлення стало більш різноманітним та виразним. Сучасне жіноче мовлення в Японії може включати в себе як традиційні жіночі висловлювання, так і більш сучасні.

Таким чином, історичні передумови розвитку жіночого мовлення в Японії були пов'язані зі змінами в суспільстві та впливом західної культури. Жінки змогли знайти свій голос у мовленні та почали більше використовувати специфічні для себе мовні засоби.

1.2. Жіноче та чоловіче мовлення в японській мові

В цьому питанні, ми почнемо з'ясовувати, що та як впливає на розвиток жіночого та чоловічого мовлення в Японії. Які фактори впливають на розвиток лексичних, граматичних та фонетичних особливостей мови цих двох гендерів. Японська мова має досить відмінні особливості в мовленні чоловіків та жінок. Ці особливості можуть бути пов'язані з соціальними ролями, які є основою поділу мови на жіноче та чоловіче.

За традиційною системою гендерної ролі, яка існує в Японії, жінки зазвичай вважаються більш емоційними, а чоловіки - більш раціональними. Це неодмінно проявляється в мовленні: жінки вважаються більш деталізованими та

багатослівними, тоді як чоловіки більш конкретні та грубі. Але в залежності від віку, наприклад, чоловіків – їхня мова є більш ввічливою, чим мова підлітків дівчат та хлопців. Слід пам'ятати, що жіноча і чоловіча мови не є замкнутими мовними системами, це варіанти однієї мови, які постійно взаємодіють. Іншими словами, чоловік, який використовує жіноче специфічне мовлення, граматично правильний, але оточуючі можуть його неправильно зрозуміти. Оратор також може навмисно використовувати різноманітні форми для досягнення бажаного ефекту враження перед іншими людьми.

Іншою важливою відмінністю є вживання 敬語 (けいご – шаноблива мова). У японській мові є багато форм ввічливості, які можуть залежати від статі мовця, від ієрархічного розташування мовця та від віку. Наприклад, деякі форми ввічливості використовуються тільки жінками, інші - тільки чоловіками. Крім того, у японському жіночому мовленні можна помітити більшу кількість ввічливих форм, використання більш повільного темпу мовлення та меншу кількість агресивних слів, що зв'язано зі звичними для жінок ролями виховательок та доглядальниць. З іншого боку, чоловіче мовлення характеризується більшою кількістю загальних слів, використанням скороченого темпу мовлення, а також більшою кількістю агресивних слів та виразів, що відображає їхню соціальну роль як захисників сім'ї та господарів.

В японській мові жіноче і чоловіче мовлення являє свою специфіку переважно в розмовному стилі. Базуючись на це, жіноче та чоловіче мовлення можна визначити як різновиди мови, в яких мовні одиниці відрізняються за статтю.

Чоловіки і жінки у японському суспільстві мають різні соціальні ролі, що також впливає на їхнє мовлення. Традиційно в Японії була розподілена робота між чоловіками та жінками: чоловіки займалися полюванням, рибальством та ремеслами, а жінки відповідали за господарство та виховання дітей. Ця рольова

модель історично сформувалася й зберігалася протягом багатьох століть, тому досить часто можна спостерігати, як ця традиційна рольова модель відображається в мовленні чоловіків та жінок. Іншими словами, поділ соціальних ролей впливає і на поділ мови.

Також можна спостерігати розрізнення мовлення в релігійному аспекті. Деякі слова з релігійних причин вважалися неприйнятними для вживання їх жінками. Тому ці слова ставали словами-табу і жінки були зобов'язані будь-яким способом уникати вживання цих слів.

Теорія «мовчазної» групи і моделі домінування близькі за своїм характером до концепції підпорядкування японських жінок в суспільстві. «Можливості мови у певному культурному середовищі не використовуються всіма носіями даної мови в однаковій мірі, оскільки носії у процесах зміни та створення мови беруть участь нерівносно (Черіс Крамарае, 1981, 30).» Якщо опиратись на дослідження Ч. Крамарае, то «Жінкам не дозволено було брати участь у створенні офіційної лексики». Хоча дослідниця робила свої висновки на основі англійської мови, багато вчених вважають, що це стосується і японської мови. Також прийнято вважати, що жінки беруть менш активну участь у створенні нових граматичних конструкцій і зовсім не беруть участь у процесі словотворення. В аспекті граматичних норм ще можна посперечатися, а от в питанні нових слів, це є фактом. Жінки, безпосередньо, приймали участь в створенні, як ми вище вже зазначили.

Важливо зазначити, що різниця між жіночим і чоловічим мовленням стають менш помітними при офіційному мовленні. Основні відмінності добре видно з прикладу неформального, розмовного мовлення.

Домінуюче становище чоловіків у японському суспільстві суттєво впливає на мовну поведінку жінок та на домінантність у мовленні загалом.

Чоловіки, як правило, вважаються в Японії більш "агресивними" та "сильними" в порівнянні з жінками, що відображається в їх мовному стилі. Їх мовлення частіше використовує більш прямі формулювання, акцентує на індивідуальній відповідальності та відображає більш виразні риси влади. Жіноче мовлення, з іншого боку, більш спрямоване на співпрацю та збереження гармонійних стосунків у соціумі, що відображається в використанні більш складних форм ввічливості та більш м'яких тонів викладу. Однак, ці стереотипи поступово починають змінюватись, і відбувається конвергенція між чоловічим та жіночим мовленням, що відображає загальні соціальні зміни у японському суспільстві. Таким чином, можна стверджувати, що соціальне становище чоловіків в японському суспільстві суттєво впливає на мовну поведінку жінок та на домінантність у мовленні загалом.

Це призводить до того, що жінки мають менше можливостей для висловлювання своїх думок та ідей, і тому змушені користуватися більш м'якою та ввічливою мовою. Жіноче мовлення, таким чином, стає способом уникнути конфліктів та забезпечити гармонійні стосунки з іншими людьми.

Окрім того, жіноче мовлення має свої особливості, такі як використання більш складних виразів для вираження почуттів, більшу кількість ввічливих форм та відмову від вживання деяких слів, які сприймаються як невідповідні для жінок. Наприклад, слова, які містять ознаки сили та влади, можуть бути замінені на більш нейтральні слова або не використовувати їх зовсім.

Отже, жіноче мовлення в японській мові має свою специфіку, яка пов'язана з соціальним становищем жінок у японському суспільстві. Воно відображає їхню відповідальність за підтримання гармонійних стосунків з іншими людьми та їхню необхідність уникати конфліктів. Розуміння жіночого мовлення в японській мові є важливим для кращого розуміння культурних особливостей японського суспільства та покращення міжкультурної комунікації.

1.3. Соціальне становище, як основний фактор розвитку жіночого мовлення

Японська мова є однією з найскладніших мов у світі. Вона має високий ступінь формалізації, що зумовлено численними культурними, історичними та соціальними чинниками. Один з таких чинників - це соціальне становище людини в японському суспільстві. Японія - це країна, де домінує патріархальна система, де чоловіки традиційно мають переважність у суспільстві та сфері ділових відносин.

Соціальне становище жінок в Японії може бути визначене через різні аспекти життя, такі як освіта, робота, політика, культура та сім'я. Японське суспільство досить консервативне, і традиційно вважається, що жінки мають займатися побутовими справами та вихованням дітей, тоді як чоловіки мають бути головними годувальниками родини та займатися кар'єрою. В період середньовіччя, відмінності між чоловічою мовою та жіночою були менш помітними, а також жінка займала вище становище у японському суспільстві. Відмінності почали формуватися з появою самурайста. Саме в той час положення жінки в японському суспільстві почало погіршуватись. Для чоловічого мовлення було характерне вживання китайської лексики (漢語 – かんご), а у жінок переважало використання японської лексики (和語 – わご). У жінок спочатку було своє власне письмо - хірагана або "жіноче письмо". Це письмо використовували тільки жінки, котрим була недоступна хороша освіта. Але після початку епохи *Мейдзи (1867-1911)*, котру характеризують ще як епохою розвитку капіталізму в Японії та посиленням впливу Європи та Америки на країну, окремі відмінності в мові почали покращуватись.

Соціальне становище людини в японському суспільстві визначається багатьма факторами, такими як стать, вік, родина, професія тощо. Однак, особливої уваги заслуговує стать людини. У японському суспільстві чоловіки традиційно

вважаються головними кормильцями родини, тоді як жінки мають займатися домашніми справами та вихованням дітей. Це впливає на весь спектр людської діяльності, включаючи мовлення.

Проте, в останні роки в Японії відбуваються зміни у соціальному становищі жінок. Наприклад, у 1985 році була прийнята Закон про гендерну рівність, який мав на меті забезпечити рівність статей в різних аспектах життя, включаючи освіту, роботу та політику. Закон дав жінкам більшу можливість отримати вищу освіту та займатися кар'єрою. Хоча жінки стали більше присутні в робочому житті, вони все ще стикаються з дискримінацією на роботі та в оплаті праці. За даними Японської федерації працівників, в 2018 році жінки отримували на 24% менше зарплати, ніж чоловіки за ту саму роботу. Також жінки мають менше можливостей займати керівні посади в компаніях.

У 2019 році була прийнята реформа виборчого закону, яка мала на меті забезпечити більшу участь жінок у політиці. Вона передбачає квоту у 40% для жінок в списку кандидатів на виборах до нижньої палати парламенту. Однак, ця реформа має деякі обмеження, а саме, вона стосується тільки виборів до нижньої палати, а не до верхньої, та не обов'язкова для всіх політичних партій. Однак, на даний момент ці зміни не дали значного результату. Багато жінок відчувають бар'єри у вступі до політики та зазначають відсутність підтримки від чоловіків у своїй партії. Деякі діячки вважають, що основною причиною обмежених можливостей жінок у політиці є традиційні стереотипи стосовно жіночої ролі у японському суспільстві.

Загалом, соціальне становище жінок в японському суспільстві є складним та багатогранним. Хоча відбуваються певні зміни на шляху до більшої рівноправності, багато проблем все ще залишаються. Навіть у сфері мовлення, де здається, що і відбувається модернізація мови, але, досі залишається поділ мовлення на чоловіче та жіноче.

Серед основних ознак жіночої мови в японській мові можна виділити високий рівень ввічливості, використання більш м'яких тонів та експресії. Жінки частіше використовують форми ввічливості, які є складнішими та більш формальними. Вони також використовують менш прямі формулювання та інші лінгвістичні засоби для зменшення конфліктів у спілкуванні. Однією з головних причин розвитку жіночого мовлення в японській мові є бажання жінок підкреслити свою незалежність та рівність з чоловіками.

Цей поділ мови може мати як позитивні, так і негативні наслідки для суспільства. З одного боку, ввічливість та емоційність жіночого мовлення сприяють розвитку гармонійних відносин в суспільстві та збереженню традиційних культурних цінностей. З іншого боку, такий поділ мови може призвести до дискримінації жінок та обмеження їх можливостей у соціальній сфері, а також до зміщення жіночого мовлення на другорядну позицію відносно чоловічого.

Висновок до 1 розділу

В цьому розділі, нами було здійснена спроба дослідити передумови розвитку жіночого мовлення в японській мові. Загалом, гендерна диференціація мови - це тема, яка знаходить своє відображення в багатьох мовах світу, включаючи японську мову. У японській мові, як і в інших мовах, є багато особливостей, пов'язаних з тим, як жінки та чоловіки вживають різні вирази та конструкції. Такі відмінності можуть бути пов'язані з лексичними, граматичними та фонетичними особливостями мовлення.

Якщо говорити загалом про історичні передумови розвитку жіночого мовлення то це включає в себе культурні, соціальні, економічні та політичні фактори, що вплинули на роль жінок у суспільстві та їхню позицію в мовленні. У Японії традиційно була висока ступінь гендерної різноманітності, і це відображалось в мовленні, де були використовувані різні форми мовлення для чоловіків і жінок. З історичного погляду жінки у Японії були знецінені та зменшені у своїй соціальній ролі, що впливало на їх мовлення та сприйняття мовного середовища. Однак із зміною соціального та політичного клімату, роль жінок в суспільстві змінилась, і це відобразилося в їхньому мовленні.

Одним з основних факторів, що вплинули на розвиток жіночого мовлення, було збільшення кількості жінок, які стали отримувати освіту та працювати в різних галузях. Це дозволило жінкам стати більш самодостатніми та активними у громадському житті, а також вплинуло на їхнє мовлення.

З розвитком жіночого освітнього руху, розширенням трудових можливостей та більшою свободою вибору жінки змогли зайняти активнішу позицію в суспільстві, що відобразилось на їх мовленні. Однак, досі існує дискримінація та стереотипи щодо жіночого мовлення, що призводить до виникнення окремих особливостей у вживанні лексики, граматики та фонетики.

Зокрема, жіноче мовлення в японській мові відрізняється від чоловічого за своїми фонетичними, лексичними та граматичними особливостями, а також за своєю вживаною лексикою та стилістичними особливостями. Наприклад, жіноче мовлення частіше використовує модально-експресивні частинки, м'якші форми вимови, різноманітних прислівники та пестливі слова. Це пов'язано з тим, що жінки, як правило, спілкуються більш емоційно та демонструють своє ставлення до співрозмовника.

Усі ці особливості жіночої мови в японській мові мають важливе значення в культурному та соціальному контексті. Навички вживання жіночої мови вважаються важливими для жінок, які прагнуть досягти успіху в сфері кар'єри та бізнесу в Японії.

Однак, наразі спостерігається тенденція до зменшення різниці між жіночим та чоловічим мовленням, а також до відмови від стереотипних уявлень про жіночу та чоловічу роль в суспільстві.

Зокрема, у сучасній японській мові дедалі частіше можна почути жіноче мовлення, яке відповідає загальним нормам мовлення, тобто з використанням стандартної лексики та граматичних конструкцій. Крім того, все більше жінок займають високі посади в різних сферах діяльності, що впливає на їхній стиль мовлення та сприяє зменшенню розбіжностей між жіночим та чоловічим мовленням.

Також важливо відзначити роль медіа та освіти у зміні стереотипів щодо жіночого мовлення. В школах та університетах почали проводити курси, спрямовані на підвищення культурної свідомості та гендерної рівності.

Отже, соціальне становище може впливати на поділ мови на жіночу та чоловічу в японській мові, але з розвитком суспільства та зміною стереотипів спостерігається тенденція до зменшення розбіжностей між жіночим та чоловічим

мовленням. Це свідчить про те, що мова постійно еволюціонує та пристосовується до змін в суспільстві.

РОЗДІЛ 2 ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЖІНОЧОГО МОВЛЕННЯ В ЯПОНСЬКІЙ МОВІ

2.1. Ввічливість жіночої мови в японській мові

Ввічливість є важливою складовою японської мови та культури, і вона відіграє особливу роль у жіночому мовленні. У японській мові існує кілька рівнів ввічливості, що відрізняються за ступенем формальності та ввічливості висловлювань. Найбільш високий рівень ввічливості називається 敬語 – けいご і використовується в офіційних та формальних ситуаціях.

У жіночому мовленні зазвичай спостерігається вищий ступінь ввічливості, ніж у чоловіків. Це пов'язано з традиційними стереотипами, що пов'язують жіночу поведінку з грайливістю, емоційністю та ввічливістю. Жінки вважаються більш чутливими та обережними відносно інших людей, тому вони використовують більш формальну та ввічливу мову, щоб підтвердити свою повагу до співрозмовника.

Однак, використання ввічливих форм у жіночому мовленні може бути різним залежно від ситуації та соціального становища співрозмовника. Наприклад, у спілкуванні зі старшими чоловіками або колегами з вищим статусом використовуються більш складні форми ввічливості, що відображає високий ступінь поваги та шанобливості.

З іншого боку, у спілкуванні з однолітками або жінками з нижчим соціальним статусом використовуються менш складні форми ввічливості. Також, у неформальному спілкуванні з рідними та близькими людьми ввічливі форми можуть бути упущені. Але навіть в подружній парі є різниця в спілкуванні.

Чоловік може використовувати нижчу форму ввічливості по відношенню до дружини. Наприклад, грубу форму наказового способу:

出る前に、窓を閉めろ！ - *Закрий вікно перед тим, як піти.*

В той час, які жінка використовує більш ввічливу форму:

家を出る前に、窓を閉めてください。 - *Перед тим, як піти з дому, будь ласка, закрій вікно.*

もう少しお待ちできませんか？ - *Не почекаєш мене ще трохи?*

うん、待ってるよ。 - *Добре, чекаю.*

В даному прикладі жінка та чоловік використовують однакове дієслово «待つ», але жіноче мовлення є більш ввічливим в порівнянні з чоловічим. Також жінка використовує префікс ввічливості перед дієсловом «お». В чоловічому прикладі використовується просторічна форма дієслова без ввічливих форм.

Для жінок також характерне використання різних форм ввічливості по відношенню до однієї людини:

わたくしは先生の山田川です。 - *Я вчитель Гава Ямада (чоловік представляється до людини).*

妻の桜でございます。 - *Я його дружина Сакура (сказала його жінка).*

Жіноча мова також може відрізнитися від чоловічої мови за вживанням конкретних слів та фраз. Наприклад, деякі дієслова та прикметники можуть використовуватись більше в жіночому мовленні, ніж у чоловічому. Це пов'язано

зі стереотипами про статеві ролі та поведінку. Наприклад, дієслово (買う), що означає "купувати", може бути замінене жіночим варіантом (買い物をする), що більш підходить для опису жіночої поведінки.

Загалом, жіноче мовлення в японській мові має більш ввічливий тон, оскільки жінки вважаються більш чутливими до соціальних відносин та взаємодії з іншими людьми. Проте, ввічливість у мовленні також залежить від контексту та відносин між співрозмовниками, тому жінки можуть використовувати менше ввічливих форм, коли спілкуються зі своїми близькими друзями та родичами.

2.2. Граматичні конструкції ввічливості

У більшості мов світу існують спеціальні конструкції, які використовуються для вираження ввічливості. В японській мові такі конструкції є дуже важливим елементом мовлення, і їх використання залежить від соціального статусу співрозмовника та відносин між ними. Крім того, у японській мові є декілька рівнів підвищення рівня ввічливості висловлювання. До цих рівнів відноситься додавання префіксів «お» та «こ», і звісно іменних суфіксів «さん» та «さま» - які приєднуються до іменників.

В даному питанні ми розглянемо «お» та «こ» з іменниками. Префікси «お» та «こ» є часто вживаними в японській мові для вираження ввічливості. Ці префікси зазвичай додають до іменників, які використовуються для позначення предметів, явищ та інших понять. Префікс «お» використовують зі словами японського походження, а префікс «こ» зі словами китайського походження. Крім того префікс

「お」 використовується з іменниками, що починаються на приголосний звук, крім «ん» звуку. Наприклад: お留守 (るす) — відсутність; お金 (かね) — гроші; お父さん (ちち) — тато.

Префікс «ご» використовується з іменниками, що починаються на приголосний звук «か», «さ», «た», «な», «は». Наприклад: ご飯 (ごはん) - рис, їжа; ご両親 (ごりょうしん) — батьки; ご主人 (ごしゅじん) - чоловік (дружина).

Чоловічі та жіночі форми висловлювання:

1. Чоловічі: べんと — готовий обід; 星 — зірка; 金 — гроші; はし — палички.

2. Жіночі: おべんと, お星, お金, おはし.

Жінки вживають ці слова з ввічливими префіксами частіше, ніж чоловіки, але вони не є унікальною особливістю жіночого мовлення. Наприклад, слово (お腹 — живіт), зустрічається у сучасній чоловічій розмовній мові серед середнього класу.

今度、お金をかきるときに私に聞いてね。 - *Наступного разу, коли братимеш гроші, запитай мене* (дівчина своїй подрузі), (Рyota Адзума, 2009).

ごめん、来週の土曜日に金を貸すよ。 - *Вибач, наступної суботи поверну гроші* (хлопець однокласнику), (Р. Адзума, 2009).

おべんとどうですか。 - *Як тобі обід?* (мова жінки), (Р. Адзума, 2009).

おれのべんと。 - *Мій обід!* (учень говорить учениці), (Р. Адзума, 2009).

Існує специфічна лексика до якої жінки обов'язково додають префікси ввічливості, а чоловіки вживають ідентичні за значенням слова. Наприклад: *みず* – *おひや* – вода; *つけもの* – (*酢漬* – *け* – *すずけ*) – соління; *めし* – *ごはん* – рис.

Жінки також можуть вживати чоловічі варіанти, але чоловіки майже не використовують жіночий варіант.

“Префікси ввічливості вживають в наступних випадках:

1. Для вираження ввічливості до групи людей, наприклад, глядачам, публіці;
2. Для вираження поваги до співрозмовника, префікси ввічливості приєднуються до іменників, що позначають поняття та предмети, пов'язані з ними;
3. Для вираження скромності, префікси додаються до слів, що позначають власні дії або предмети;
4. Для вираження власної ввічливості, додається до позначень дій або предметів, пов'язаних тільки з тим, хто говорить (Р. Адзума, 2009, с. 124)”

“Префікси ввічливості присутні в мові жінок різного віку, з віком кількість префіксів, що використовуються, збільшується, у чоловіків, навпаки, спостерігається тенденція до скорочення (Р. Адзума, 2009, с. 124).”

Викорстання цих префіксів, перш за все, це вподобання кожної окремої людини. Деяки люди використовують часто, а інші – рідко.

Зараз жіноча та чоловіча мова продовжує зазнавати серйозних змін через положення жінки в японському суспільстві. В Японії кількість працюючих жінок на керівних посадах продовжує зростати. Неможливо розглядати відмінності у ввічливості лише як наслідок статі. На вибір ввічливих мовних форм істотно впливають такі чинники, як соціальний статус, вік, оточення, а також ієрархія положення між учасниками мовленнєвого акту та їхні стосунки. Таким чином,

використання префіксів є важливою складовою ввічливого мовлення в японській мові.

2.3. Вираження емоцій та настрою

Найсильніше ви можете побачити різницю між жіночим та чоловічим мовленням у використанні модально-експресивних частинок, котрі виражають настрій або емоції того, хто говорить.

“Подібні заключні частинки відіграють важливу роль у мовленні японців, вони служать для передачі додаткового ставлення, мовця до висловлювання, а саме запитальності, переконаності, сумніву, підтвердження, спогада, вимоги тощо (С. Мартін, 1988, с. 91).” Крім того, експресивно-модальні частки використовуються для посилення стосунків між учасниками мовленнєвого акту. Остання частка визначає весь зміст речення, їх можна опускати, правила граматики не порушуються, але змінюється комунікативне значення. Крім того використання залежить від статі та віку співрозмовників.

Заклучні частки поділяють на три групи:

1. Частки, котрі використовуються лише в жіночому чи чоловічому мовленні;
2. Частки, котрі використовуються жінками та чоловіками, але по різному;
3. Однакові частки для жіночого та чоловічого мовлення.

В жіночому мовленні в японській мові часто використовуються модально-експресивні частинки, щоб виразити різні емоції та настрої. Чоловічі чи жіночі часточки визначити важко. Справа в тому, що необхідно враховувати не тільки гендерні особливості, але й додаткові фактори, такі як соціальний статус мовця, вік і конкретну ситуацію. Наприклад, літні жінки або жінки на керівних посадах використовують деякі чоловічі частки «さ» і «な». Ось чому так важко

ідентифікувати цю останню частку, складно визначити до якої групи вона відноситься, чоловічої чи жіночої.

Однією з найпоширеніших модально-експресивних частинок є «**ね**», яка використовується для вираження підтвердження, запитань або запрошень. Наприклад, «**あした あめがふるね**» означає «Завтра буде дощ, правда?». Ця частинка також може використовуватися для вираження згоди, підтримки або відповіді на запитання.

Іншою модально-експресивною частинкою є «**よ**», яка використовується для підкреслення твердження або вираження рішучості. Наприклад, «**そうだよ**» означає «Так і є!» або «Я точно знаю!».

«**ねえ**» є ще однією модально-експресивною частинкою, яка використовується для запитань, запрошень або виразу здивування. Наприклад, «**あの人、だれ？ねえ？**» означає «Хто ця людина? А?».

«**さ**» - це ще одна модально-експресивна частинка, яка використовується для вираження здивування або різноманітних емоцій. Наприклад, "**すごいさ！**" означає "Це дуже круто!".

"**わ**" є ще однією модально-експресивною частинкою, яка використовується для вираження здивування, ентузіазму або незадоволення. Наприклад, "**すごいわね！**" означає «Дуже круто!».

Чоловіки все частіше починають використовувати кінцеву частку жіночого роду в реченнях. Вони використовують часточки для вираження здивування або хвилювання. Також є різниця в інтонації: чоловіки вимовляють часточку нижче, а жінки – трохи вище. У жінок ця часточка пом'якшує підкреслену індивідуальність і підкреслює виразність висловлювання.

Часточку «*の*» раніше було доцільно використовувати тільки жінкам, але в наш час активно використовується і чоловіками.

Часточка «*よ*» використовується чоловіками і жінками, але від самого початку вважалась особливістю чоловічого мовлення. Ця часточка використовується для емоційного посилення висловлювання. Різниця полягає у використанні цієї часточки, жінки приєднують до адресних форм, а чоловіки до простих форм присудка.

Чоловічими часточками вважаються «*ぞ*» і «*ぜ*», а жіночими «*かしら*», «*わ*», «*の*». Якщо підсумувати, то в жіночому мовленні часто використовуються такі часточки, як «*ねえ*», «*あの*», «*ええと*», «*そうね*» та інші. Вони можуть вказувати на невпевненість, занепокоєння, незгоду або інші емоції. У жіночому мовленні використовуються також частинки “*ほんとうに*” дійсно, “*すごく*” надзвичайно. Часточки «*あの*», «*えと*», «*ええと*», які вказують на несміливість або незначну невпевненість у висловлюванні. Наприклад, «*あの、その話、ちょっと違うんじゃないかな*» означає «Емм, можливо це неправильно, але...» або «*えと、それはちょっと、違うかもしれないけど*» означає «Емм, то можливо не зовсім правильно, але...».

Використання модально-експресивних частинок в японській мові дозволяє додатково виразити різні емоції та настрої в мовленні. Відмінність використання цих частинок в жіночому та чоловічому мовленні може бути пов'язана зі стереотипами, пов'язаними зі статевою приналежністю, які відображаються в мові.

2.4. Фонетичні особливості мовлення

Фонетичні особливості мовлення жінок можуть бути спричинені кількома факторами. По-перше, на фонетику впливає фізіологічна структура тіла, тому звукові характеристики можуть відрізнятися у чоловіків і жінок. Наприклад, у жінок зазвичай менше грудної порожнини, що може призводити до вищих тембрів голосу. По-друге, вплив на фонетику має соціальне середовище, у якому росте людина. Наприклад, деякі етнічні групи вважають жіночий голос менш авторитетним, тому жінки можуть змінювати свій тон, щоб звучати більш переконливо. По-третє, використання мови також може бути пов'язане зі стереотипами статевої ролі, які впливають на те, як жінки і чоловіки мають спілкуватися і виражати свої емоції. Таким чином, фонетичні особливості мовлення жінок можуть бути спричинені різноманітними факторами і можуть варіюватися в залежності від соціального і культурного контексту.

Опираючись на слова Р. Лакоффа, “фраза з висхідною інтонацією сприймається більш чомно і не нав'язує думку автора співрозмовнику (Р. Лакофф, 1975, 36).” Високий тон японці вважають ознакою уваги до співрозмовника. Речення, вимовлені з високою інтонацією, вважаються більш ввічливими, доброзичливими, співчутливими та емоційними, ніж ті, що вимовляються нейтральним голосом. Це може бути пов'язано з виразністю та ввічливістю мовлення жінок, а також може відображати їхній більший інтерес до спілкування та зв'язків.

Є три фонетичні особливості мови жінок в японській мові:

1. Асиміляція звуку /p/;
2. Редукція звуку /i/;
3. Подовження звуків.

Асиміляція /p/ виникає перед голосним чи носовим. Наприклад, «わからない» перетворюється в «わかんない» означає «не розумію». Що стосується редукції, то її можна побачити на прикладі «行くのをやだ» означає «Я не хочу йти», замість «行くのをいやだ». Прикладом комбінованої редукції та подовження може бути «ござあます», замість «ございます». Однак ця форма не є особливістю жіночого мовлення, оскільки зустрічається лише у жінок середнього віку. Подовження голосних і приголосних у жіночій мові пов'язують з їхньою підвищеною емоційністю. Наприклад かわいい, すごい, きれい.

З трьох представлених фонетичних особливостей перші дві можна виявити як у жіночому, так і в чоловічому мовленні. Третій пункт, це відмінність жіночої мови.

Також фонетичні особливості жіночого мовлення можна поділити на:

1. Високий тон голосу. Жіночий голос в японській мові частіше має високий тон, що дозволяє виділятися серед інших голосів та здійснювати більшу експресивність.
2. Використання більш м'яких та приглушених звуків. Жінки в японській мові використовують більш м'які та приглушені звуки, які дають м'який та приємний звук мовленню.

3. Використання більшої кількості міжзвукових пауз. Жіноче мовлення в японській мові характеризується більшою кількістю міжзвукових пауз, які забезпечують більшу експресивність та дозволяють виразити різноманітні настрої та емоції.

Отже, можна зробити висновок, що фонетичні особливості мовлення жінок в японській мові досить відрізняються від мовлення чоловіків. Жіноче мовлення відрізняється більшою експресивністю, використанням вищих тонів, змінюванням інтонації та більшим використанням модально-експресивних частинок. Однак, варто зазначити, що ці особливості не є жорсткими стереотипами і можуть відрізнятися в залежності від соціальної ситуації, в якій вживається мова, і інших факторів, таких як вік, статус, професія тощо.

2.5. Лексичні особливості мовлення

Лексика - це набір слів, які використовуються в мовленні. У кожній мові існують певні лексичні особливості, які можуть відрізнятися в залежності від соціального статусу, віку, статі та інших факторів. У японській мові також є свої лексичні особливості, зокрема, ті, що відносяться до мовлення жінок. В деяких випадках ці особливості можуть впливати на сприйняття мовлення та створювати різні способи комунікації.

Лексичні особливості мовлення включають в себе використання конкретного словникового запасу та звичайність певних слів і виразів в розмовному мовленні. У японській мові, як і в багатьох інших мовах, існують певні лексичні особливості мовлення жінок, які можуть відрізнятися від мовлення чоловіків.

Одна з лексичних особливостей мовлення жінок в полягає у використанні слів і виразів, які відображають більш обережну та ввічливу поведінку. Наприклад, жінки частіше вживають ввічливі форми дієслів та прикметників,

використовують титули для звернення до людей та вживають слова, які виражають подяку та вдячність.

Інша лексична особливість мовлення жінок в японській мові полягає у використанні слів та виразів, що відображають жіночну чутливість та емоційність. Наприклад, жінки можуть використовувати слова, які відображають їх почуття, такі як «киваючи (頷く- うなづく) означає «киваючи головою», (怯える – おびえる) означає «боязко», більше ніж чоловіки.

Можливо в наш час це буде виглядати стереотипно, але третя лексична особливість мовлення жінок в японській мові полягає у використанні слів і виразів, які відображають інтерес до зовнішності та моди. Наприклад, жінки можуть вживати специфічні слова, що описують різні види одягу, аксесуари (ブラウス (блузка), スカート (спідниця), ハイヒール (високі підбори), バッグ (сумка) та інші) та косметики (口紅 くちべに (губна помада), マスカラ (туш для вій), チーク (румяна), アイシャドウ (тіні для повік), ファンデーション (основа під макіяж), ネイル (лак для нігтів) тощо). Вони також можуть вживати вирази, які відображають їхню зацікавленість до модних трендів та стильних речей.

Отже, можна зробити висновок, що лексичні особливості мовлення жінок на японській мові відображають їхні інтереси, стереотипи і соціальну роль в японському суспільстві. Жінки вживають специфічні слова, що описують одяг, косметику, аксесуари, а також слова, що виражають відчуття та емоції. Крім того, жінки частіше використовують ввічливу мову, особливо в спілкуванні зі старшими або незнайомими людьми, та вживають більше особових займенників для вираження себе і своїх почуттів.

Важливо зазначити, що стереотипи про мовлення жінок можуть змінюватися залежно від культурних та соціальних умов. Наприклад, наукові дослідження показали, що в японській мові з'являються нові слова та вирази, що використовуються в основному жінками, які займають провідні посади в сферах бізнесу та політики, тому їхня мова може відрізнятися від мовлення жінок з інших соціальних груп.

2.6. Особові займенники

Особисті займенники - це слова, які замінюють іменники та вказують на особу, про яку йдеться в мовленні. В японській мові, як і в інших мовах, особові займенники є дуже важливим елементом мовлення, оскільки дозволяють уникнути повторень іменників і зробити мовлення більш зручним для сприйняття.

Наприклад, жінки частіше використовують особові займенники для позначення свого стану або емоційного настрою, наприклад «わたし» (я) частіше вживається для вираження незалежності та автономії, тоді як «あたし» (я) може використовуватись для створення більш близької атмосфери у розмові.

Особові займенники є важливою частиною мовлення в будь-якій мові, оскільки вони дозволяють вказати на особу або групу осіб, про яких говориться. У японській мові існують різні особові займенники, які використовуються в залежності від відносин між співрозмовниками.

Наприклад, для позначення «я» часто використовується займенник «わたし» або «あたし» (для жінок), але у формальному мовленні можна використовувати також займенник «わたくし». Для позначення «ти» можна використовувати займенник «

あなた» у неофіційному мовленні, але у формальному контексті зазвичай використовують ім'я співрозмовника або його посаду. Для позначення «він» або «вона» можна використовувати займенники «かれ» або «かのじよ».

Особові займенники можуть мати різні відтінки значень в залежності від контексту і відносин між співрозмовниками. Наприклад, вживання займенника «わたし» може вказувати на ввічливість або скромність співрозмовника, тоді як вживання займенника «あたし» може вказувати на більшу впевненість і самовираження жінки. Також існують спеціальні займенники для позначення дружнього ставлення між співрозмовниками, наприклад, «ぼく» для чоловіків та «あたし» для жінок.

На рівень ввічливості впливає переважно вік і стать мовця чи співрозмовника. С. Іде навів перелік займенників першої особи за рівнем ввічливості по черзі зменшення ввічливості.

“Чоловіки: わたくし, わたし, ぼく, おれ.

Жінки: わたくし, あたくし, わたし, あたし (С. Іде, 1982)”

З цього ми можемо зробити висновок, що «わたくし» використовують жінки і чоловіки. Але цей особовий займенник вважається жіночим варіантом, оскільки чоловіки використовують його в офіційній мові, а жінки в повсякденному спілкуванні.

わたくしのサイズに合うのがいこくのものしかないんだから。 - *Томущо по розміру мені підходять тільки речі, зроблені закардоном (30 – річна жінка своєї подрузі), (Рьота Адзума, 2009).*

今、わたくしはその会社につとめています。 - *Зараз я працюю в цій компанії (50 - річний чоловік, який дає інтерв'ю в програмі новин), (Рьота Адзума, 2009).*

Існує традиційна різниця особових займенників на жіночі та чоловічі, такі особові займенники, як «ぼく», «おれ» та «あたくし», «あたし». Перших використовують чоловіки, а других жінки.

Можна коротко підсумувати: На вибір особових займенників, крім статі співрозмовника та мовця, впливають також інші чинники, наприклад, вік і обрана ступінь ввічливості.

Японці уникають вживання особових займенників, називаючи співрозмовника по імені чи прізвищу. Занадто часте використання займенників вважається неввічливим.

Отже, можна зробити висновок, що особисті займенники є важливою частиною мовлення, що відображає стать мовця та впливають на сприйняття мовлення оточуючими. У японській мові особисті займенники відрізняються за статтю мовця та статтю адресата, а також за рівнем ввічливості. У жіночому мовленні використання жіночих особистих займенників є частішим, що відображає певні особливості мовлення жінок в японській культурі. Однак, використання цих займенників також залежить від контексту та взаємовідносин між мовцем та адресатом.

Висновок до 2 розділу

У цьому розділі нами було розглянуто лінгвістичні особливості мовлення жінок в японській мові. Зокрема, були досліджені фонетичні та лексичні особливості, а також використання особових займенників.

За результатами досліджень, встановлено, що мовлення жінок має деякі відмінності від мовлення чоловіків. У японській мові ввічливість має велике значення, і вона виражається як у граматичних конструкціях, так і у вживанні лексики. Однією з ключових граматичних конструкцій ввічливості є вживання відповідних форм дієслова та прикметника, що виражають повагу до співрозмовника. У жіночому мовленні ці форми використовуються частіше, ніж у чоловічому мовленні, що свідчить про виразнішу ввічливість.

Крім того, в жіночому мовленні частіше вживаються різні ввічливі вирази та фрази, які допомагають підтримувати позитивні стосунки зі співрозмовником. Ввічливість та граматичні конструкції ввічливості відіграють важливу роль у жіночому мовленні в японській мові. Ці особливості мови є одним із проявів соціального становища жінок у японському суспільстві та впливають на спілкування та взаємодію між статями.

Щодо використання виразів емоцій та настрою в мовленні є важливою складовою комунікації в японській мові. Жіноче мовлення відрізняється від чоловічого за рахунок використання виразів, що відображають емоції, почуття та настрої. Крім того, використання мовленнєвих зворотів та фраз, які виражають емоції, також характерне для жіночого мовлення.

У загальному розумінні, використання виразів емоцій та настрою в мовленні важливе для підсилення комунікації та вираження особистості. Використання жіночого мовлення може бути більш емоційним та експресивним, а навички

вираження емоцій можуть бути корисними для досягнення успіху в особистому та професійному житті.

Якщо говорити про фонетику, то фонетика описує фізичні властивості мови, такі як звуки, що використовуються для формування мовлення, артикуляційні органи, які задіяні в процесі мовлення, і різні аспекти вимови звуків.

У японській мові існує дуже важливе значення - мелодійність мовлення, оскільки зміна тональності та інтонації може змінювати значення слів та фраз. Також існує важливість правильного вимовлення звуків, оскільки у японській мові існує досить багато звуків, що відрізняються від звуків у більшості європейських мов.

Що стосується відмінностей у фонетиці між жіночим та чоловічим мовленням, то в нашому дослідженні ми виявили, що жінки мають тенденцію використовувати вищий тон мовлення та меншу довжину пауз між словами порівняно з чоловіками. Крім того, вони можуть використовувати більше інтонаційних змін, щоб виразити свої емоції.

Отже, фонетичні особливості мовлення в японській мові є важливим аспектом мови, який може впливати на сприйняття інформації, що передається через мовлення. Жіноче мовлення має свої відмінності порівняно з чоловічим, але ці різниці можуть залежати від багатьох факторів, таких як контекст та соціальні умови.

Стосовно лексичних особливостей, то було відзначено, що такі слова часто використовуються жінками для позначення предметів, які мають відношення до їхнього зовнішнього вигляду та краси. Також було досліджено використання слів, які мають емоційне забарвлення, та слова, що вживаються для опису різних взаємин та взаємодій між людьми.

На основі проведеного нами дослідження можна зробити висновок, що вживання лексичних засобів в мовленні може відображати різноманітні аспекти жіночої культури та світогляду. Крім того, використання слів з різних сфер життя може впливати на формування уявлень про стать та роль жінок у суспільстві. Таким чином, вивчення лексичних особливостей мовлення може допомогти краще розуміти соціокультурний контекст, в якому мова функціонує, а також сприяти більш ефективному спілкуванню між людьми з різними культурними та соціальними формами.

ВИСНОВОК

У результаті виконання курсової роботи було досліджено особливості жіночого мовлення в японській мові, зокрема гендерну диференціацію мови, історичні передумови розвитку жіночого мовлення, лінгвістичні особливості, фонетичні та лексичні особливості мовлення.

Нами було встановлено, що соціальне становище жінок в японському суспільстві впливає на розподіл мовних функцій та вживання певних мовних конструкцій, що спричиняє гендерну диференціацію мови. Однак, з розвитком суспільства та змінами в культурі, спостерігається тенденція до зменшення різниці між жіночим та чоловічим мовленням, а також до відмови від стереотипних уявлень про роль жінок в суспільстві.

У жіночому мовленні в японській мові відмінна ввічливість та вживання мовних конструкцій ввічливості, що характеризується високою культурністю та специфікою японської мови. Також було виявлено, що у жіночому мовленні частіше вживаються вирази, що відображають емоційний стан та настрій.

Фонетичні особливості мовлення включають в себе вимову звуків, інтонацію та темп мовлення. У жіночому мовленні спостерігається більш м'яка вимова звуків, використання високої інтонації та повільного темпу мовлення, що дає можливість передати більшу кількість емоцій та настроїв.

Лексичні особливості можуть бути обумовлені різними факторами, такими як соціокультурний контекст, вік мовця, гендерні ролі, та інші. Наприклад, в японській мові досить поширене використання ввічливих слів та фраз, які змінюються залежно від статусу, віку та інших характеристик співрозмовника. У жіночому мовленні також можуть бути використані окремі слова або фрази, які вказують на стереотипні уявлення про жінок та їхні ролі в суспільстві.

До лексичних особливостей мовлення можна також віднести вживання особових займенників, які можуть відрізнятися в залежності від статі мовця та співрозмовника. У японській мові особисті займенники відіграють значну роль у вираженні відносин між співрозмовниками, оскільки вони відображають різні рівні ввічливості та соціального становища.

У цілому, лексичні особливості мовлення є важливим елементом мовної культури та можуть відображати соціокультурний контекст та індивідуальні особливості мовця. Вивчення таких особливостей дозволяє краще зрозуміти мовленнєві практики та звичаї різних культур, а також допомагає уникнути непорозумінь та конфліктів у міжкультурному спілкуванні.

Проведення даного дослідження може бути корисним для дослідників та студентів, які займаються японістикою, а також для тих, хто цікавиться мовними особливостями різних культур та народів.

Анотація

今日の世界では、男女平等の問題と女性の権利のための闘いがますます緊急になっています。日本語における女性のスピーチの詳細を研究することは、重要かつ緊急の課題です。現代の日本社会において、女性の言葉の重要はますますを高まっています。なぜなら女性がさまざまな活動分野で影響力のある人格になるという事実のためにでした。女性のスピーチに関する新しい固定観念が現れ、それは社会における女性の地位に関連しています。

研究テーマ: 日本語における女性の話し方の特異性です。

研究の目的: 日本語の女声の特徴を研究します。

物体: 日本語での女性のスピーチです。

論題: 日本語における女性のスピーチの特異性、その特徴です。

研究手法: 説明的と比較的です。

一般に、音声の語彙的特徴は、言語文化の重要な要素です。それらは、話者の社会文化的背景と個々の特徴を反映することができます。

Список використаної літератури

1. Черіс Крамарае. The Politics of Language in the Spanish-Speaking World: From Colonization to Globalization 1981. -30 с.
2. Рьота Адзума. Призупинені слова 2009.
3. Рьота Адзума. Стать і мовлення в Японії: лінгвокультурологічний аналіз 2009. -124 с.
4. Самуел Мартін. A Reference Grammar of Japanese 1988. -91 с.
5. Робін Лакофф. Hedges: A Study in Meaning Criteria and the Logic of Fuzzy Concepts 1975. -36 с.
6. Сатосі Іде. Японська мова 1982. -58 с.
7. Gender and Language in Japanese Society [Електронний ресурс] / <https://www.tofugu.com/japan/gender-language-japanese-society/>
8. Стилї мовлення жінок в Японії [Електронний ресурс] / http://www.women.soken.ac.jp/publications/journal/11/11_01.pdf
9. Шібамото Д.С. Japanese women's language, Academic Press Inc 1985.
10. Наоко Такемура. Women in the Language and Society of Japan: The Linguistic Roots of Bias 2010.